

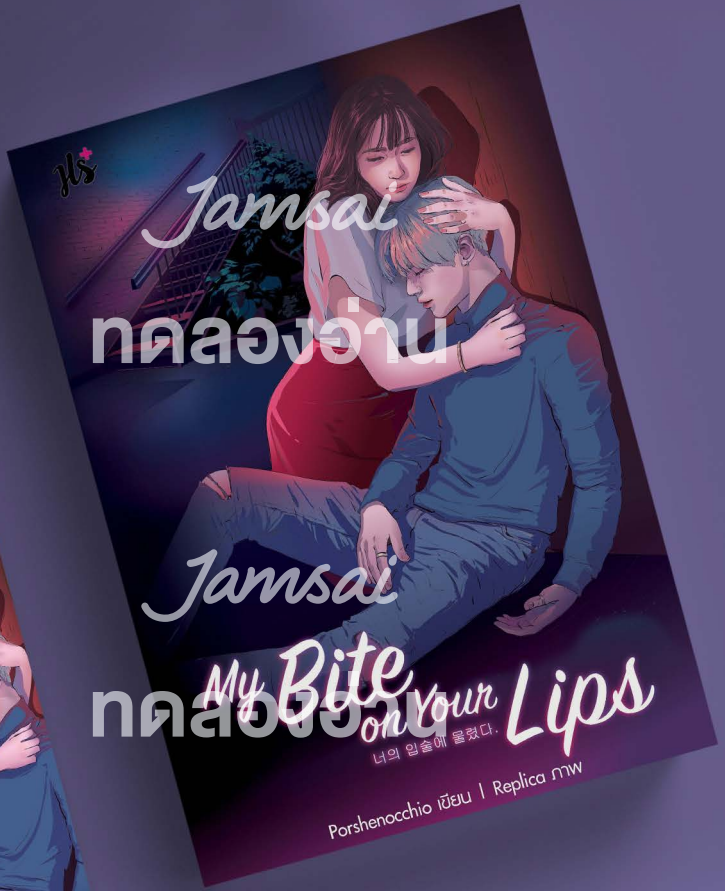
ปสร

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

My Bite
ทดลองอ่าน
on Your Lips
너의 입술에 물렸다.

Porshenocchio เขียน | Replica ภาพ

Jamsai

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์ใจใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

My Bite on Your Lips

Porshenocchio เย้ย

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2305-1

ภาพประกอบ Replica

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เราทุกคนต่างมี 'ฝันร้าย' เป็นของตัวเอง รวมถึง 'ควอนฮันบิน' กับ 'อันโซยอน' พระเอกนางเอกจากเรื่อง 'My Bite on Your Lips' ผลงานแนว JLS+ เรื่องแรกของ Porshenocchio ด้วยค่ะ

ทั้งคู่ต้องตกอยู่ในฝันร้าย คนหนึ่งมีชีวิตที่ยืนยาว แต่ไม่อาจลบบาดแผลในใจจึงต้องทุกข์กับความทรมานมาตลอด ส่วนอีกคนชีวิตก็อาภัพจนแทบไม่ยอมมีชีวิตอยู่ต่อ เพียงแต่พวกเขาเลือกรับมือกับเรื่องร้ายเหล่านั้นต่างกัน

เมื่อโชคชะตาพัดพาให้สองชีวิตที่แตกต่างได้มาเจอกัน ต่างฝ่ายต่างจะยื่นมือมาช่วยจุดอีกฝ่ายให้ตื่นขึ้นจากฝันร้ายได้หรือไม่ ปลายทางจะจบลงเช่นไร ไปร่วมเอาใจช่วยพวกเขากันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

Donate Blood, Save Life!

My Bite x Your Kiss เป็นโปรเจกต์แวมไพร์ของพอร์ชกับน้องดรีม (Just Nightmare) แท็กที่มับันกันขึ้นมา พล็อตเรื่อง การดำเนินเรื่อง คาแร็กเตอร์ ตั้งใจให้ทุกอย่างพลัสขึ้นหมด รวมถึงมี Love Scene ที่จัดจ้านของแวมไพร์ด้วย

โปรเจกต์นี้เล่าถึงแวมไพร์สองตัวสุดท้ายในประเทศเกาหลีใต้ 'คิมซิงฮุน' คนที่ 'คิมซิงอิน' คนน้อง โดยแบ่งกันเขียน พอร์ชเขียนพี่ชาย ดรีมเขียนน้องสาว ทั้งสองเล่มสามารถอ่านแยกกันได้ แต่ถ้าอยากอินมากขึ้น อยากเข้าถึงเรื่องราวมากขึ้น แนะนำให้อ่านสองเล่มต่อกันเลย ส่วนใครที่กลัวอ่านยาก บอกเลยว่าไม่ต้องกังวล เพราะตั้งใจเขียนแวมไพร์ที่เข้าถึงง่าย แฝงตัวอยู่กับคนธรรมดาเฉยแหยะ ไม่นั่นแฟนตาซีหิวหาว หายห่วงได้เลยนะ

ตอนเขียน 'My Bite on Your Lips' รู้สึกทำหายที่ได้ลองอะไรใหม่ๆ ถ้าบอกว่าเล่มนี้เป็นการเดินทางที่ยากลำบากแสนยาวนานของตัวคนเขียนและตัวละครก็คงจะถูก เพราะมีอุปสรรคเข้ามาจนทำให้ท้อบ้าง เครียดบ้าง แต่เราก็กังพระ-นางคู่นี้ไม่ลงจริงๆ อยากพาทั้งสองคนไปให้ถึงฝั่ง

ขอขอบคุณกอง บ.ก. ที่เต็มที่และใส่ใจกับผลงานชิ้นนี้ น้องดรีมที่ร่วมมือช่วยกัน บันโปรเจกต์นี้จนออกมาสำเร็จ เพื่อนๆ นักเขียน นักอ่าน และทุกคนที่ส่งกำลังใจมาให้ตลอด ขอขอบคุณจริงๆ ครับ

ที่สำคัญอย่าลืมติดตามเรื่องราวแวมไพร์คนน้องซิงอินในเรื่อง 'Your Kiss on My Neck' จาก Just Nightmare ด้วยนะครับ!

สุดท้ายหวังว่าทุกคนจะชอบผลงานเล่มนี้นะครับ พอร์ชได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างจาก 'โซยอน' กับ 'ซิงฮุน' หวังว่าคนอ่านจะได้รับ Point ที่ต้องการจะสื่อเหมือนกัน และรักตัวละครสองคนนี้เหมือนที่นักเขียนรัก

พูดคุยเกี่ยวกับนิยายติดแฮชแท็ก #MyBiteOnYourLips นะครับ

Fanpage : Porshenocchio

Twitter : Porshenocchio

Instagram : Porshenocchio

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

*"Monsters are real, ghosts are too.
They live inside of us, and sometimes, they win."
- Stephen King-*

Prologue

권한빈 (Kwon Han-Bin)

Fame, Lust and Blood

แค่นี้แหละมั้งที่ชีวิตของผมต้องการ

ชื่อเสียง ถ้าผมไม่ปรารถนาสิ่งนี้ก็คงไม่มี 'ควอนฮันบิน' ที่เจิดฉายใน
วงการบันเทิงของประเทศเกาหลีได้ถึงทุกวันนี้หรอก

ราคาไม่เชิงว่าขาดไม่ได้หรอกนะ ถ้าพูดว่าผู้หญิงต่างหากที่หามาป้องกัน
สิ่งนี้จากตัวผมคงจะถูกต้องมากกว่า และผมก็ไม่ใช่ว่าคนใจร้ายที่จะปฏิเสธสิ่งที่
พวกเธอเต็มใจหยิบยื่นมาให้

สำคัญที่สุด สิ่งที่ผมขาดไม่ได้เลยจริงๆ คืออย่างสุดท้ายต่างหาก

...เลือด

ทำไมนะเธอ เพราะผม 'ดื่มเลือด' เป็นอาหารยังไงล่ะ

ผมคือแวมไพร์ หนึ่งในสองแวมไพร์ตัวสุดท้ายของประเทศเกาหลีได้
ส่วนอีกคนคือน้องสาวฝาแฝดของผม 'คิมซองอิน' ถึงแม้เราจะคลานตามกัน
มาห่างเพียงแค่นาทีเดียวที่เท่านั้น แต่ผมกับซองอินมีนิสัยที่แตกต่างกันสุดขีด

ว่ายังไงดีละ... ของอินเป็นผู้หญิงที่ยึดมั่นในหน้าที่ของแวมไพร์ ซึ่งมันคือสิ่งที่บรรพบุรุษปลูกฝังพวกเรามาตั้งแต่เด็ก การบันทึกพงศาวดารอะไรพวกนั้นนะ ในขณะที่ผมเลือกที่จะหันหลังให้มันและเดินเข้าหาแสงสีเสี้ยวของวงการบันเทิง ปล่อยให้หน้าที่แสนน่าเบื่อเป็นของน้องสาวแท้ๆ ดึกว่า

ผมลองนึกภาพตัวเองไปเข้าฝันนักโบราณคดี หรือนั่งจิบเครื่องดื่มเรียงรายละเอียดยุคประวัติศาสตร์และเอาไปบอกให้นักวิชาการ ตลกเป็นน้ำ ผมหมายถึงแวมไพร์หน้าตาหล่อเหลาอย่างผมเนี่ยนะต้องมาทำอะไรแบบนี้ ผู้เอาสิ่งที่ตัวเองมีหาประโยชน์เข้าตัวเองไม่ดีกว่าหรือ มันไม่ใช่ทางหรอก อีกอย่างเทคโนโลยียุคสมัยใหม่ได้เข้ามาทำหน้าที่แทนแวมไพร์หมดแล้วนะสิ แล้วมันจะเหลืออะไรให้พวกเราทำบ้าง

นอกจากสวมบทบาทเป็นมนุษย์และออกไปใช้ชีวิตให้สุดเหวี่ยงซะ

ชีวิตในวงการบันเทิงดูจะถูกใจผมที่สุด แต่หากจะเป็นดาวค้างฟ้า ร้อยปีมันคงเป็นไปได้ยาก คงไม่มีมนุษย์คนไหนโบหน้าไม่เปลี่ยนแปลงเป็นร้อยปีหรอก นอกเสียจากจะเป็นแวมไพร์นะ

เพราะแบบนี้ผมจึงตั้งกฎให้ตัวเองขึ้นมา ผมจะใช้ชีวิตในฐานะมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งเป็นระยะเวลาสิบปี ก่อนจะฆ่าตัวตายเพื่อจบชีวิตในฐานะมนุษย์และกลับไปจำศีลเป็นระยะเวลาสิบปี ไซ้ ผมสร้างลูบชีวิตแบบนี้ขึ้นมาเพื่อกลับข้อสงสัยในความเป็นอมตะของตัวเอง

ชื่อเดิมของผมคือ 'คิมซิงฮุน' และผมจะเปลี่ยนชื่อใหม่ เปลี่ยนสีผม เปลี่ยนการแต่งตัวให้ทันสมัยทุกๆ ครั้งที่ตื่นจากการจำศีล

"ยิ้มแบบนี้หมายความว่ายังไง"

เสียงของคนข้างหน้าเรียกให้ผมละสายตาจากบทซีรีส์ในมือขึ้นสบตา กับเจ้าของเสียงผ่านกระจกส่องหลังในรถ

'ซเวจีชอบ' ชายวัยสามสิบปีที่กำลังขับรถอยู่คือผู้จัดการส่วนตัวของผม เขาเป็นเหมือนพี่ชายและผู้ปกครองของผมในเวลาเดียวกัน คนนอกมองว่าเราสองคนสนิทกันเพราะพี่จีชอบเป็นผู้จัดการให้ผมมาตั้งแต่ผมเข้าวงการใหม่ๆ ไซ้ เราสนิทกันก็จริง แต่ก็ไม่สนิทถึงขั้นรับรู้ความลับของผมหรอกนะ "ฉันลองอ่านดูแล้วไม่เห็นมีซินตลกเลยไม่ใช่หรือ" พี่จีชอบหรี่ตามอง

ก่อนจะเลื่อนสายตากลับไปมองถนนข้างหน้าเหมือนเดิม

"พระเอกวิ่งเข้าไปใช้ตัวบังไม่ให้นางเอกถูกรถชนเนี่ยนะไม่ตลก" ผมล้วงหัวเราะ

"สินนี่จะต้องเป็นที่จดจำของซีรีส์เรื่องนี้ต่างหากเล่า"

"มันต่างจากความจริงมากกว่านะสิ"

มนุษย์จินตนาการแวมไพร์เกินจริง พวกเขามักใส่พลังเหนือธรรมชาติให้พวกเราเกินไปมาก ย้ำว่ามากจริงๆ เช่น แวมไพร์สามารถเคลื่อนที่ได้รวดเร็ว แวมไพร์แข็งแกร่งถึงทนเหมือนซูเปอร์ฮีโร่ หรือแม้กระทั่งแวมไพร์มีดวงตาสีแดงส่องแสงได้ในความมืด เป็นต้น

จะบอกอะไรให้แน่ จากประสบการณ์ที่เป็นแวมไพร์มาตั้งแต่เกิด พวกเราไม่ได้มีพลังวิเศษอะไรขนาดนั้นสักอย่าง

หลักๆ แล้วพวกเราแค่เป็นอมตะ อาจจะมีอะไรเล็กน้อยแตกต่างจากมนุษย์ทั่วไปบ้าง แต่ไม่ถึงขนาดหยุดรถบรรทุกได้ด้วยมือเปล่า

ที่ตลกไปมากกว่านั้นคือผมต้องมาแสดงเป็นแวมไพร์ตามที่มนุษย์จินตนาการนะสิ

"พูดอย่างกับนายรู้ว่าแวมไพร์จริงๆ เป็นยังไง"

ผมทำเป็นหัวเราะเหมือนเพิ่งได้ฟังมุกตลกสุดโต่งออกมาจากผู้จัดการตัวเองก่อนจะเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นว่าเรามาถึงที่หมายกันแล้ว

"พี่กำลังจะขับเลยบ้านคาเรนนะ"

พี่จีชอบรีบเหยียบเบรคทันที ก่อนจะหันมาพูดกับผม "อยากกลับไปเมื่อไหร่โทรบอกละกัน"

"พี่ไม่ต้องรอผมก็ได้นะ"

เรื่องน่าตลกอีกอย่างคือผมต้องเรียกเขาว่าพี่แม้ว่าตัวเองจะอายุมากกว่าเป็นร้อยๆ ปีก็ตามนะ

"นายจะได้ก่อเรื่องให้ฉันปวดหัวอีกงั้นสิ"

"เปล่าสักหน่อย" ผมโยนบทลงบนเบาะข้างๆ และหยิบไค้ดขึ้นสวม

"ห้ามทำให้ผู้หญิงบาดเจ็บอีกนะ ฉันซีเกียจหาข้อแก้ตัวให้สี่นะ"

"ถ้าบนเตียงไม่นับนะ" ผมยิ้มและเปิดประตูลงจากรถ อีกฝ่ายถอนหายใจ

หน้าๆ ก่อนจะขับรถออกไป

ผมขยับเสื้อผ้าให้เข้าที่ขณะเดินเข้าไปในบ้าน เสียงดนตรีบีตหนักกระแทกเข้ามาในช่องอก พานทำให้เลือดในร่างกายเดือดพล่าน มันคือคำเบียดเบียนประย่นะ ตัวผมเย็นเหมือนคนตาย จริงสิ ผมก็เหมือนคนตายอยู่แล้วนี่นา เพราะหัวใจของผมนิ่งสงบและเย็นเฉียบ

ช่างเถอะ ตอนนี่ผมต้องไปเสพความสุขของตัวเองต่อแล้วละ หมายถึงไอ้สามข้อที่เกริ่นไว้แต่แรกนะนะ

"ควอนฮันบินมาถึงแล้ว!!!"

ใครบางคนตะโกนแหวกเสียงเพลงขึ้นมาทันทีที่ผมโผล่หน้าเข้าไปได้หนึ่งวินาที ซึ่งมันเรียกเสียงฮือฮาจากนักปาร์ตี้ด้วยดีอย่างดี ผมยกมือเสยเส้นผมสีดำวันนุห์ที่ปรกหน้าลวกๆ ก่อนคว้าแก้วแอลกอฮอล์ที่อยู่ใกล้ตัวขึ้นดื่มเอาละ ถึงเวลาปาร์ตี้แล้ว!

ปาร์ตี้จบเร็วกว่าที่คิด แม้ว่ามันจะไม่ถึงห้าทุ่มเลยก็ตาม

พอคาเรนส่งการ์ดมาจัดการทันทีที่รู้ข่าวว่าตอนนี้บ้านของตัวเองกลายเป็นแหล่งมั่วสุมและทะเลาะด้วยฝีมือของลูกสาวตัวดี

"คุณไม่พอใจหรือฮันบิน"

ผมหันมองสาวผมบลอนด์ที่เดินถือขวดวอดก้าด้วยท่าทางไซซ์ดไซเซคาเรนสวมเสื้อครอปและไม่สวมบรา มันจึงทำให้ผมเห็นสัดส่วนของอวัยวะที่อยู่ภายใต้เนื้อผ้าสีขาวได้อย่างชัดเจน

"เปล่าสักหน่อย เมื่อก็ผมสนุกมากเลยละ" ผมลุกขึ้นด้วยร่างกายที่เปลือยเปล่า มองหากางเกงยีนของตัวเองที่ไม่รู้ว่ามันกระเด็นไปอยู่ส่วนไหนของห้องนั่งเล่น

คาเรนเดินมาทั้งตัวลงนั่งบนโซฟาที่เราเพิ่งทำกิจกรรมกันเมื่อครู่

"ฉันคิดถึงคุณ" คาเรนว่าพร้อมกระดกวอดก้าลงคอ ดวงตาสีฟ้ามองผมอย่างยั่วยวน น้ำสีใสไหลเปรอะมุมปาก แต่เธอก็ใช้ลิ้นห้ามมันได้อย่างทันท่วงที ผมอมยิ้มและก้มลงดื่งปลายกางเกงยีนที่โผล่มาจากใต้โซฟาขึ้นสวม "ฉันชอบที่คุณไม่สวมอะไรมากกว่านะ"

"ผมรู้"

"คุณจะกลับแล้วหรือ"

"ยังหรือ" ผมตอบและลดตัวลงนั่งข้างคาเรน เธอเอียงหัวชนไหล่ผมอย่างรู้หน้าที่ ผมใช้ปลายนิ้วเขียนเส้นผมสีบลอนด์สว่างของเธอ "ผมยังอยากดื่มต่ออีกหน่อยนะ"

คาเรนยื่นขวดวอดก้ามาให้ ผมรับขึ้นกระดก แม้ว่ามันจะไม่ใช่อะไรที่ผมพูดถึงก็ตาม

ผมหมายถึงเลือดต่างหาก

ตั้งแต่เข้ามาในปาร์ตี้ผมยังไม่ได้ดื่มเลือดของใครเลยสักคน ไม่ใช่ไม่อยากจะ แต่ไม่มีโอกาสเหมาะๆ มากกว่า ผมส่งขวดวอดก้ากลับให้คาเรน

หลังจากปาร์ตี้จบลง การ์ดก็เคลียร์คนอื่นออกไปจนหมด ยกเว้นผมไว้แค่คนเดียวเท่านั้น ก่อนเธอจะไล่การ์ดออกไปนอกบ้าน ความสนุกระหว่างเราสองคนจึงเริ่มหลังจากนั้น

ผมรอเวลาที่คาเรนจะเมาจนไม่รู้ตัว เพราะมันจะทำให้เธอไม่เจ็บนะสิ อ้อ ไม่ต้องงง ผมกับคาเรน เราเป็นแค่เพื่อนกันจริงๆ ไม่มีความรู้สึกอะไรเกินเลยไปมากกว่านั้น

เราสองคนเจอกันตอนที่ผมไปเรียนที่อเมริกา ใช้ชีวิตด้วยกันบ่อยตอนอยู่ที่นั่น แต่ผมบินกลับเกาหลีมาก่อนเธอนะ ถือว่าครั้งนี้เราสองคนเจอกันในรอบปีเลยด้วย

"คาเรน" ผมเรียก แต่เธอไม่ตอบ ผมเดินหัวเธอออกและพบว่าเธอเมาจนไม่ได้สติไปแล้ว ผมยิ้มก่อนจะลุกขึ้นยืนตั้งใจจะเดินไปหยิบมีดในครัว แต่ปลายเท้าดันไปเตะเข้ากับขวดวอดก้าที่คาเรนตั้งทิ้งไว้เสียก่อน

เอาแบบนี้ก็แล้วกัน

ผมก้มหยิบขวดวอดก้ากระดกลงคอจนพร่องขวด ก่อนจะปล่อยมันร่วงแตกกระจายบนพื้น เสียงเพลงจังหวะฮิปฮอปที่เปิดอยู่ดังจนกลบเสียงขวดแตกได้เป็นอย่างดี มันไม่ทำให้คาเรนรู้สึกตัวเลยด้วยซ้ำ ผมก้มหยิบเศษแก้ววาววาวและทิ้งน้ำหนักตัวนั่งลงข้างเธอเหมือนเดิม

"ฉันขอชิมหน่อยละกัน"

ผมคว้าข้อมือคาเรนขึ้นมา บรรจงใช้เศษแก้วคมกริบกรีดลงไปบนฝ่ามือ
นุ่ม

ของเหลวสีแดงสดไหลทะลักตามแนวยาว ผมกลืนน้ำลายอย่างลึมตัว
ก่อนจะรีบใช้ริมฝีปากครอบบาดแผลอย่างรวดเร็ว เริ่มดื่มน้ำกับสิ่งที่ตัวเอง
โปรดปรานที่สุด

สิ่งที่ทำให้รสชาติของเลือดมนุษย์อร่อยกว่าสัตว์คือความรู้สึก แวมไพร์
สามารถรับรู้ถึงความรู้สึกที่ผสมผสานในเลือดทุกหยดได้ เลือดของคาเรน
ตอนนี้ช่างไร้ที่ติ มันเปี่ยมไปด้วยความสุข ล่องลอย และนุ่มลิ้น ผมดื่มเลือด
ช้าๆ ใครบางคนเคยบอกว่าหากเราถูกปากอาหารจานไหนที่สุด เรามักจะกิน
มันอย่างละเมียดละไม

และใช่ เลือดคืออาหารที่ถูกปากผมยิ่งกว่าวันดีคืนเลิศในภัตตาคาร
หรูหราอีก

ของอินบอกว่าเลือดกรุ๊ปบีคือของโปรด สำหรับคนตะกอลอย่างผม ผม
ไม่เกี่ยงว่าเลือดที่ดื่มจะเป็นกรุ๊ปไหน แค่มดื่มน้ำให้ดื่มก็พอแล้วละ

ผมเลื่อนสายตามองปฏิกิริยาของคาเรน เหนือผุดขึ้นมาไหม เธอ
ควรดูควรอะไรบางอย่างที่จับใจความไม่ได้ เห็นแบบนี้แล้วผมกลับบีบ
ข้อมือเธอแน่นขึ้น ดูเหมือนว่าฤทธิ์ของแอลกอฮอล์จะทำให้ผมดื่มมูมาม
เกินไปจนเลือดเลอะไปถึงแก้ม

เราสามารถกัดเพื่อดื่มได้ แต่มันจะทิ้งรอยเขียวไว้ที่เหยื่อ มันดูโง่ง
เกินไป การดื่มน้ำโดยใช้บาดแผลอื่นกลบเกลื่อนมันอาจจะยุ่งยากในตอนดื่ม
แต่มันไม่ทิ้งปัญหาหรือข้อสงสัยหลังจากเหยื่อได้สติ

การหาวิธีดื่มน้ำมนุษย์โดยห้ามฝังเขียวว่ายากแล้ว การควบคุมความ
ตะกอลนั้นยากยิ่งกว่า

ถ้าแวมไพร์อยากดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับมนุษย์ได้อย่างปลอดภัย เรา
ต้องห้ามใช้เขี้ยวฝังลงในเส้นเลือดใหญ่ แม้ว่ามันจะเป็นสิ่งที่ผมกระหาย
จนมือสั่นก็ตาม แต่กลับต้องห้ามใจไว้ เราทำแบบนี้ไม่ได้เพราะมันจะเป็นการ
สืบทอดเชื้อแวมไพร์ให้กับคนคนนั้น

ยิ่งแวมไพร์มีเยอะเท่าไร ความวุ่นวายจะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น อาจ

จะส่งผลกระทบต่อห่วงโซ่อาหารเลยก็ได้

นอกเสียจากเราอยากจะมีพันธุ์จริงๆ นะนะ

ซึ่งพี่น้องแวมไพร์ตระกูลคิมอย่างเรา...ไม่ต้องการ

เพลิง!!

เสียงแหลมของเครื่องกระเบื้องแตกดังแหวกเสียงดนตรีขึ้นมา ผมเลื่อนสายตาขึ้นมองอย่างรวดเร็วก่อนจะประสานกับดวงตากลมโตคู่หนึ่งที่มาทางผมด้วยความตกใจ ทุกอย่างเคลื่อนไหวช้าลง เหมือนเซ็มนาฬิกาขยับไปอย่างเอื่อยเอื่อย

เธอ...คือผู้หญิงที่ผมไม่รู้จัก

ยูนิฟอร์มสีแดงที่เจ้าตัวสวมบ่งบอกว่าเธอเป็นพนักงานร้านพิซซ่าแห่งหนึ่งเท่านั้น ซึ่งในมือกำลังถือกล่องพิซซ่าอยู่จริงๆ

ผมขยับริมฝีปากออกจากมือคาเรน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมถูกมนุษย์จับได้ตอนกำลังดูดเลือดหอรกนะ ทุกคนที่มารู้ความลับนี้เข้าพวกเขากำลังนอนสงบอยู่ใต้ดินหมดทุกคนแล้วละ

ดูเหมือนว่าเซตาของผู้หญิงที่ไม่รู้ชื่อไหนนี่คงจะตามคนอื่นๆ ไปในไม่ช้านี้เหมือนกัน

ทุกอย่างกลับเข้าสู่สภาวะปกติตอนที่กล่องพิซซ่าร่วงกระจายลงพื้น ร่างบางหุ่นหนังหนึ่งหนีออกไป ผมลุกขึ้นวิ่งตามไปอย่างรวดเร็ว ผมล่ะอยากให้อแวมไพร์มีพลังพิเศษเคลื่อนที่เร็วเหมือนในภาพยนตร์ก็ตอนนี้แหละ ผมไม่สามารถปล่อยให้ผู้หญิงคนนี้อุดชีวิตไปได้

ไม่กี่วินาทีต่อมาร่างบางที่วิ่งอยู่ข้างหน้ากลับทรุดตัวลงกับพื้นอย่างแรง ผมชะงักทำด้วยความตกใจ

นี่มันบ้าอะไรกัน

ผมยังไม่ทันได้ตะตองตัวผู้หญิงคนนี้เลยด้วยซ้ำ แต่เธอก็ล้มลุกไปต่อหน้าต่อตาเนี่ยนะ

หรือว่านี่จะเป็นสัญญาณตญาณการเอาชีวิตรอดอย่างหนึ่งของมนุษย์ กำลังทำเป็นหมดสติ รอให้นักล่าตายใจเหยื่อจึงกลับมาวิ่งหนีได้อีกครั้ง

ผมเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายที่ตอนนั้นนอนคว่ำหน้าหมดสภาพอยู่ตรงหน้า

ประตูบ้าน ผมย่อตัวลง ใช้มือพลิกร่างบางให้หงายขึ้น

เส้นผมที่ปรกจมูกขยับไปมาทำให้รู้ว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ เสียงหัวใจที่เต้นอย่างสม่ำเสมอ นั่นอีก

เธอแค่เป็นลมไปเท่านั้น

ใบหน้าของผู้หญิงคนนี้ขาวซีดอย่างน่าตกใจ

ผมไล่สายตาลงมาที่คอขาวเนียนของผู้หญิงคนนี้ เสียงกระแสเลือดที่เคลื่อนตัวอยู่ในร่างของเธอทำให้ความหิวโหยผมอีกครั้ง ผมเลียริมฝีปากตัวเอง ล้าคอแห้งผากขึ้นมาตื้อๆ แม้ว่าผมเพิ่งจะดื่มเลือดของคาเรนมาแล้วก็ตาม

ผมใช้นิ้วเขี่ยเส้นผมที่เกาะบนคอของเธอออก ตั้งใจจะมองลำคอให้ชัดเจน

ทว่า...ภาพที่เห็นทำให้หัวใจที่ไม่เคยเต้นของผมเจ็บแปลบขึ้นมาเหมือนมีใครบางคนวางคมมีดลงบนนั้น

!!!

สิ่งสิ่งนั้นคั่นตาจนผมตั้งตัวไม่ถูก ตัวผมแข็งที่อสังกพัทใหญ่กว่าจะได้สติ กลับคืนมา

ผมหยิบสิ่งนั้นขึ้นมา ความเย็นของมันแผ่ซ่านไปทั่ว น้ำตาเอ่อล้นขึ้นมา แสบจะทันที เสียงในหัวดังขึ้นมาอย่างไม่บอกกล่าว เหมือนมันรอคอยเวลานี้มานานแล้ว

'คุณอา อย่าไปเลยนะคะ'

'คุณอา...ฮึก อย่าไปเลยนะคะ'

...ฝันร้ายที่คอยตามหลอกหลอนผมมาตลอดกำลังกลายเป็นความจริงแล้วสินะ

1

Fangtastic

안소연 (An So-Yeon)

ความรู้สึกแรกคืออาการปวดหัวตึบและหนังตาหนักอึ้ง

อีกแล้วสินะ ฉันคงเป็นลมอีกแล้ว เบื่อร่างกายที่อ่อนแอของตัวเอง
ชะมัด!

จำได้ว่าฉันอาสาไปส่งออเดอร์สุดท้ายของวัน อากาศข้างนอกหนาวไป
ถึงกระดูก ฉันยืนเรียกลูกค้าอยู่นาน แต่ไร้การตอบรับ ทั้งที่เสียงเพลงในบ้าน
เปิดดังสนั่น แม้จะลองโทรไปตามเบอร์ที่แปะอยู่บนบิลก็แล้ว ผลยังคงเหมือน
เดิมคือไร้การตอบกลับ

ฉันจึงตัดสินใจถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไปข้างใน บรรยากาศในบ้าน
มืดสลัว มีเพียงแสงไฟจากโทรทัศน์เท่านั้นที่ทำหน้าที่เป็นแสงสว่างให้พอมอง
เห็นสิ่งของในบ้านได้ชัดเจนขึ้น ฉันเดินเข้าไปข้างในห้องนั่งเล่นและ...

ฉันไปเห็นสิ่งที่*ไม่ควร*เห็นเข้า

ผู้ชายคนหนึ่งกำลังฝังใบหน้าซุกไ้กับนมสาวมือของผู้หญิงที่นอนสลบ
เหมือดคอบัพ ฉันจ้องชายหญิงคู่นั้นไม่วางตา ตอนแรกฉันคิดว่าพวกเขากำลัง

บรรเลงเพลงรักกันจึงตั้งท่าถอยหลัง

จนกระทั่งผู้ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมา มันมีอะไรบางอย่างที่บทความ
ความคิดแรกของฉันตกไปสนิท

มันคือ...เลือด

แบบว่าเลือดจริงๆ เลือดสีแดงสดเปรอะเปื้อนใบหน้าของผู้ชายคนนั้น
เส้นผมที่สะบัดดูตา โคร่งหน้าที่เด่นชัดสมบูรณ์แบบนั้นดูคุ้นตาเป็นพิเศษ เหมือน
กับฉันเคยเห็นเขาที่ไหนมาก่อน แต่ฉันไม่มัวมายืนยันว่าเขาเป็นใครหรอก
เพราะสิ่งที่ฉันควรตระหนักถึงคือสถานการณ์ไม่ชอบมาพากลตรงหน้าต่างหาก

จากนั้นเขาก็หันหลัง จัดการ...ดีมีต่อ

กลิ่นสีสดของเขาไล่บนฝ่ามือที่นั่นราวกับลึ้มลองความเอร็ดอร่อยของ
อาหารจานโปรด จนของเหลวสีแดงสดไหลรินเป็นสายลงไปถึงลำคอ ลูกกระเดือก
ของเขาขยับขึ้นลงด้วยความหิวกระหาย

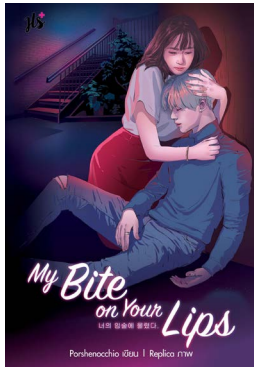
ภาพตรงหน้ามันทำให้เลือดในร่างกายเย็นเยือก แขนขาเป็นอัมพาต
ชั่วขณะ

จังหวะที่ก้าวขาถอยหลังตัวฉันดันไปชนอะไรไม่รู้บนโต๊ะเล็กๆ จนมัน
ร่วงแตกกระจาย ผู้ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมองตรงมาทางฉันที่ยังคงยืนตัวแข็ง
ทื่อเป็นรูปปั้น

เราสองคนสบตากัน อะไรบางอย่างในดวงตาสีน้ำตาลแดงคู่นั้นทำให้
ฉันมือไม้อ่อนจนปล่อยกล่องพิซซาร์่วงลงพื้น

นั่นแหละ คือตอนที่ฉันได้สติ ฉันรีบวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623051.html>